

— "Αννα μου, είπε. Αύτό ήτο τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, τὸ θέλημα τοῦ νόμου, ὁ δποῖος εἶναι θεός, τὸ θέλημα τοῦ πατρός σου, ὁ δποῖος θὰ εἶναι πλησίον τοῦ Ὑψίστου μετ' ὀλίγον. Τοῦ Κράτους τὰ συμφέροντα πρώτος ὁ Κύριος θὰ προστατεύσῃ. Ἡμεῖς θὰ μείνωμεν σπιών καὶ ἀλλοτε, πρόθυμοι εἰς τὰς προσταγὰς τοῦ θρόνου, ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωμεν καὶ τὴν ζωήν μας εἰς τὴν πατρίδα.

Τῆς "Αννης" ἡ μορφὴ ἀνελάμβανε σιγὰ - σιγὰ τὴν συνήθη της γλυκύτητα.

— "Εχομεν, ἐξηκολουθήσειν δὲ Νικηφόρος Βρυέννιος, ἔχομεν ἐργασίαν πολλήν. Σὺ θὰ ἐργασθῆς εἰς τὴν Ἀλεξιάδα" σου, ἡ δποῖα θὰ διηγῆται εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τὴν ἔνδοξον βασιλείαν τοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ. Εγὼ θ' ἀποτελειώσω τὴν ιστορίαν μου, ἡ δποῖα φθάνει ἔως τὴν ἀνάρρησιν τοῦ πατρός σου. Βεβαίωσου, καλή μου, δτι αὐτή δὲν εἶναι ὑπηρεσία ἀσήμαντος πρὸς τὴν πατρίδα.

"Η "Αννα" ἥπλωσε τὴν χεῖρα της καὶ ἐνηγκαλίσθη τρυφερῶς τὸν σύζυγόν της. Η περαστικὴ ὅργη ἔφυγεν ὀρμητική, ὅπως εἶχεν ἔλθει. Οἱ δύο σύζυγοι ἔσπευσαν εἰς τὴν κλίνην τοῦ πατρός. Ο Ἀλέξιος, ἦγοιξε πρὸς στιγμὴν τὰ μάτια του, εἶδε ἀπέναντι τον τὸ ζεῦγος βυθισμένον εἰς εἰλικρινῆ λύπην, καὶ τὰ ἔκλεισε διὰ τελευταίαν φορὰν μὲ καταφανῆ εὐχαρίστησιν.

* * *

Εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ Ἱεροῦ Παλατίου δὲ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ἐπροχώρει βραδέως, φέρων τὴν αὐτοκρατορικὴν στολὴν διὰ νὰ ἐμφανισθῇ κάτω εἰς τὰ πλήθη. Ο λαός, μόλις εἶδε τὸν Βασιλέα προκύψαντα, ἐξερράγη εἰς μυριοστόμιους κραυγάς:

— Τοῦ βασιλέως Ἰωάννου, πολλὰ τὰ ἔτη!

Ταῦτοχρόνως δμως μία σπαρακτικὴ γυναικεία κραυγὴ ἤκουσθη ἀπὸ τὸ πλήθος: — Ο Μιχαήλ!

· Η Θέκλα — αὐτὴ ἡτο ποῦ ἐφώναξε — ἐπεσε λιπόθυμος ξείς τὰς ἀγκάλας τῶν γυναικῶν γύρῳ της.

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λογία δεσποινὶς

Κάποια νόστιμη μαυροῦκα
λύσσαξε νὰ πάρῃ Δοῦκα,
κ' ἔτρεχε λαχανιασμένη
στὴς Εύρωπες ἄνω - κάτω,
μὰ στὸ τέλος ἡ καῦμένη
γύρισε χωρὶς δουκᾶτο.

"Οσω πάει καὶ ζαρώνει . . .
κρῖμα! πέταξαν οἱ χρόνοι
καὶ τῆς ἀφησαν ὑγεία . . .
Τώρα κάθεται στὸ όάφι
κ' ἔγινε κι' αὐτὴ λογία,
κ' εἰς ἐπίμετρον . . . συγγράφει

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ